

lige Kirkerne forstjellige Bygningsmaade og Indretning kunne kræve høist forskjellige Anlægsmaader. Man betænke endelss, at derhos ikke blot tales om sædvanlige Vandshyfter, men ogsaa om de allerstørste Kirker i Kjøbstæderne og meget store enkeltvis paa Landet. Det vil her være indlysende, at det sædvanlige Kirkesjhu mangler Kyndighed til at bestemme hvad der gaar ud over sædvanlige Kæffelbove, og at Omkostningerne ved Anlægget kunne blive uforholdsmæssig store. Der bør derfor ikke kunne kræves Andet end 1 eller 2 Kæffelbove af saadant Omfang, som de pleie at forekomme.

At paalægge Kirkeetieren at levere Brændsel til Opvarmningen er en Fordring, som ikke vil kunne begrundes i det for Tiden gjældende Opfattelse af Kirkeetierens Bevilling, der efter Loven af 19de Februar 1861 kun gaar ud paa Kirkebygningens, dens Tilbehørs og dens Inventariums Vedligeholdelse samt Reverance af hvad der hører til selve de forskjellige Handlinger, samt Brød og Vin.

B. Om Kirkegaardens Draining.

Da Kirkeetieren ikke har valgt Kirkegaardstedet og ikke har havt den afgjørende Indflydelse paa Valget af Udvidelser af den ældre Kirkegaard eller af Biskrkegaarde, er det ubilligt at paalægge ham at afhjælpe de Mangler, som slet Valg i saa Henseende kan have medført i Henseende til Vandafløb. Draining af de allerede anlagte Kirkegaarde bør derfor efter Mindretallets Formenting være Kirkeetierne uvedkommende. Dette gjælder endnu mere, hvor der forlanges Draining af allerede med sig belagte Jordstykker, hvilket i Almindelighed ikke med Nytte og uden stor Vanskelighed kunne draines. Derimod bør der vistnok ved Anlæg af nye Kirkegaarde tages et rimeligt Hensyn til at skaffe Torhed tilstedes, men Valget af Stedet

bør da ogsaa ske med væsentligt Hensyn til at undgaa Draining enten aldeles eller i større Grad. Men for at opnaa dette bør Fordringen om, at den nye Kirkegaard skal slutte sig til den ældre eller være meget nær ved denne, ikke gjøres gjældende som en Hovedfordring. Det vil desuden ofte i sanitær Henseende være heldigt, at Kirkegaarden fjernes fra Kirkerne, hvor disse ligge inde i Byerne. For Kjøbstæderne er Saadant allerede forefrevet i Forordningen 22de Februar 1805 § 9. At gaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Kirkegaardens Draining ud over disse Fordringer vil i mange Tilfælde kunne lede til store Ubilligheder imod Kirkeetieren. At paalægge Kirkeetieren at gjøre Drainingsanlæg udenfor Kirkegaarden vil i mange Tilfælde være forbundet med seregne Vanskeligheder og Bekostninger. Det forekommer os høist ubilligt, at de Kirkeetiere, som ere bleve tvungne til at afløse Kirkeægter og Kirkearbejde paa en Tid, da Menigheden ikke kunde forlange Kirkegaarden drained, skulle være hele Byrden uden at faae det Bidrag i Wgt og Arbejde, som Menigheden ellers erkjendes at burde yde, og som Forslaget gaar ud paa at paalægge Menigheden, hvor Afløsning ikke har fundet Sted. Der kan saa meget mindre være Noget imod at følge Mindretallets Forslag til § 3 i denne Henseende, som Kirkeægter og Kirkearbejde i det Væsentlige er gaaet over til at være kommunale Udgifter (se Forordningens § 20de Juni 1850 om Hartkornsudjættningen § 14, Indenrigsministeriets Skrivelse af 25de August 1869, Departementsstidenden 1869, Side 815, og Kirkeministeriets Skrivelser af 17de Oktober 1860 og 6te Januar 1864 [Skibsteds Samling]).

Endringsforslag.

Af Udvalgets Flertal (Bossen, Bonhoffe, D. Christensen, S. Jensen og Hoyer Møller):
 Lovforslaget affattes saaledes:
 § 1.

Hvor Omstændighederne kræve det, kan Kirkesjhuet paalægge Tiendeetieren at bortlede Tugtigheden fra Kirkegaarden.